

A mně to klidně udělá.

Pozoruju, jak Flekovi zručně ováže nohu a pak ho chytne za kůži na zátylku, zakloní mu trochu hlavu a druhou rukou mu bleskově šoupne na kořen jazyka tabletu.

„Měla jsi být veterinářka,“ prohodím.

Překvapeně vzhledne. „Já chtěla. Byl to můj sen. Bavilo by mě to. Jenže naši se zvířat bojí, však víš. Připadají jim špinavý. Tak mi to pořád rozmlouvali. Víš, jaký babi s dědou jsou, moc se s nima nedá diskutovat. Měli prostě o mý budoucnosti jiný představy. A já je poslechla.“

Skloní se k Flekovi, aby ho přenesla do pelechu, ale vzápětí se zarazí a otočí se zpátky ke mně. Díváme se na sebe a já tuším, že oba myslíme na totéž. Naše oči jako by si spolu povídaly. Trvá to docela dlouho. Pak máma sklouzne pohledem k oknu, kterým je vidět na les. Potřeše hlavou, vzdychne a zvedne Fleka do náruče.

•••

Půlka prázdnin už je pryč. Flekovi se rána zahojila a běhá se mnou a Martinou po lese. Trošku při tom napadá na levou zadní, ale třeba se to ještě spraví.

Doprovodím Martinu k jejich brance a cestou domů se snažím nemyslet na to, že odteď za měsíc už se spolu takhle toulat nebudeme. Flek bude možná u táty – pokud tátu přesvědčím. Anebo do té doby máma sežene někoho, kdo by se ho ujal.

V předsíni Flekovi odepnu vodítko a vejdu do kuchyně.

„Máme něco k jídlu?“ houknu na mámu a rovnou se hrnu k lednici.

„Bude řízek se salátem,“ odpoví máma a významně zavadí pohledem o stůl.

Kouknu se tam. Na ubruse leží krabice s úplně novým dalekohledem – přesně takovým, jaký jsem si už dlouho přál, jenže máma mi pořád opakovala, že je strašně drahý a nemůžeme si ho dovolit.

„Mami!“ Mám radost, ale současně i trochu vztek. Říkal jsem jí přece, že ve městě mi dalekohled bude nanic. Snaží se mi takhle stěhování vynahradit? Je mi skoro do breku. Vytoužená věc mi akorát připomíná všechno, o co brzy přijdu. „Děkuju.“ Snažím se o nadšený výraz. „Moc děkuju, mami.“

Rozbalím krabici a trochu se mi při tom mlží oči. Mám na krajíčku.

„Nevypadáš moc vesele,“ odtuší máma.

A já nevydržím dál předstírat. „Vždyť jsem ti přece říkal, že jestli se budeme stěhovat, tak už ten dalekohled nechci!“ Po tváři mi sklouzne slza. Pekelně se za ni stydím.

Máma odsune židli a sedne si naproti mně. „Já vím.“

„Chtěl jsem s ním chodit ven tady.“

„Však budeš.“

„Jasně. Jednou za čtrnáct dní.“ Tečou mi další slzy.

„Klidně častěji.“ Máma se pousměje.

Přiloudá se k ní Flek a opře se jí hlavou o stehno. Máma mu položí ruku mezi uši a nechá ji tam.